

בית משפט השלום בירושלים

23.1.12

ת"א 13550-07 בסר נ' "אליהו" חב' לביטוח בע"מ

בפני
תובעים כב' השופטת ענת זינגר

ע"י ב"כ עו"ד רואי ליברמן ואח'

נגד

"אליהו" חב' לביטוח בע"מ

נתבעים

ע"י ב"כ גלעד ברמן ואח'

פסק דין

1. עניינה של הכרעה זו בתאונת דרכים מיום 26.4.07 שהתרחשה בדרך מצומת שוקת ללהבים. במועד זה נהגה התובעת, ילדת 18.4.75, ברכבה אשר בוטח אצל הנתבעת כאשר פגע ברכבה רכב אחר. אין מחלוקת בין הצדדים כי מדובר בתאונת דרכים, כמשמעה בחוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים התשל"ה-1975, והמחלוקת בין הצדדים נוגעת רק לגובה הנזק.
2. בכתב התביעה נטען, כי ממקום התאונה פונתה התובעת באמצעות אמבולנס לבית החולים "סורוקה", שם אובחנה כסובלת מחבלת צווארית עם רגישות ופגיעה במנגנון צליפת שוט, חבלה עם רגישות בצלעות שמאל, בעמוד השדרה המותני וכן מחבלה ביד שמאל. לאחר סדרת בדיקות שוחררה לביתה עם המלצות למנוחה, שימוש במשככי כאבים ומעקב רפואי. לדברי התובעת, לאחר השחרור היא המשיכה לסבול מכאבים והגבלות תנועה בעמוד השדרה הצווארי והמותני, ביד שמאל ובצלעות. בנוסף, החלה לחוש נימול בחצי השמאלי של הפנים ובפלג גוף שמאל, חולשה ביד שמאל, כאבי ראש, כאבי פרקים, כאבים ומגבלות ברגל ובכתף שמאל, סחרחרות וצפצופים באוזן שמאל. ביום 1.5.07 שוב פנתה למיון ב"סורוקה", וזאת עקב תחושת נימול והירדמות בצד שמאל. התובעת אושפזה ליומיים. עקב תלונותיה הנוספות בוצעו בדיקות C.T. ואף בדיקת MRI בהם עלו ממצאים לגבי פגיעותיה (ראה האמור בהרחבה בעמ' 6 לכתב התביעה). התובעת טופלה במרפאות קופת חולים באזור מגוריה כאשר הומלץ לה על מנוחה, טיפולי פיזיותרפיה ומעקב רפואי.
3. לדברי התובעת בתביעתה, היא הייתה בריאה ודינאמית ערב התאונה, נשואה ואם לילד. באותה עת הייתה סטודנטית לרפואה אשר אף שימשה כמרצה באוניברסיטת בן-גוריון ובמכללת אשקלון. בעקבות התאונה היא רותקה לביתה ונגרמו לה הפסדי שכר ונזקים בגין ניצול ימי מחלה וחופשה. כמו כן נזקקה לעזרה וסיעוד מבני משפחה וידידים ולהוצאות כספיות.

לדבריה, מאז התאונה היא עדיין סובלת מכאבים, ומגבלות, בצוואר, כתף שמאל, יד שמאל, עמ"ש מותני ורגל שמאל, כאבי ראש, כאבים בצלעות שמאל, בפרקים, תחושת נימול בחצי השמאלי של הפנים, ובפלג גוף שמאל, סחרחורות וצפצופים באוזן שמאל. כמו כן מתקשה בריכוז והתמקדות בישיבה, ובהליכה ועמידה ממושכים. הוא הדין לעניין רכינה והתכופות, הרמת ונשיאת משאות וכן בעלייה וירידה במדרגות. עוד הפנתה התובעת לקשייה בעת נהיגה, בעבודה עם מחשב, ובקושי בביצוע פעולות הכרוכות במאמץ פיזי כעבודות משק בית, כן ציינה קושי בשינה סדירה.

המומחים מטעם בית משפט:

4. בעניינה של התובעת מונו שני מומחים מטעם בית המשפט. בתחום האורתופדיה מונה פרופ' מושיוב ובתחום הנורולוגיה מונתה ד"ר קורן-לובצקי.

5. **פרופ' מושיוב** - הכיר בחוות דעתו בקיום 10% נכות לפי סעיף 37(5)א לתקנות, בגין פגיעה בעמ"ש צווארי. בהקשר זה ציין, כי בבדיקת עמוד שדרה צווארי נצפית הגבלה קלה המלווה בספזם שרירים וברגישות ממוקמת. בדיקת MRI הדגימה פתולוגיה דיסקלית בגובה C4-5 וכן בגובה C5-6 עוד ציין כי נצפית קיפוזיס מקומית ולחץ על הקורד. המומחה הטעים עם זאת כי מנתוני העבר נתקבל רושם שהנכות הצווארית הייתה קיימת טרם לתאונה הנדונה ולפיכך, לא קשר אותה לתאונה נשוא תביעה זו. באשר לעמ"ש מותני, מצא להכיר ב - 5% נכות וזאת בהתאם למחצית סעיף 37(7)א) כאשר ציין כי בבדיקת עמוד השדרה המותני נצפית הגבלת תנועות מזערית המלווה בספזם שרירים וברגישות ממוקמת. בדיקת ה-C.T. הדגימה פתולוגיה דיסקלית במספר גבהים. באשר לנכות זו, ציין כי התובעת לא סבלה מבעיות משמעותיות בגב תחתון עובר לתאונה ולכן סביר לקבוע שהנכות במלואה נובעת מתאונה זו. המומחה הכיר בנכות תפקודית זמנית בגובה 100% למשך שלושה ימים לאחר התאונה וכאמור כנכות צמיתה הכיר בסופו של יום בחוות דעתו המקורית רק ב - 5%.

6. במסגרת שאלות הבהרה שהופנו לפרופ' מושיוב הוצג בפניו חומר רפואי נוסף אשר עלה כי לא היה מונח בפניו, עת נתן את חוות דעתו המקורית. על בסיס אותו החומר, הסכים להכיר בשלב מתקדם של ההליך, גם במחצית הנכות הצווארית כקשורה לתאונה, כאשר קבע ש - 5% ממנה היו קיימים עוד עובר לתאונה ו - 5% נגרמו בעטייה (ר' תשובות לעו"ד ליברמן מהימים 7.6.09 ו- 12.7.09). **העולה מהמקובץ, הוכרו 9.75% נכות אורתופדית משוקללת בגין פגיעה בעמ"ש צווארי ומותני.**

אעיר כי מטעם לא ברור טענה התובעת בסיכומיה רק לנכות אורתופדית בגין פגיעה בגב תחתון (דהיינו 5%, ר' סעיף 5 לסיכומיה) וכך עשתה אף הנתבעת (ר' ס' 11 לסיכומיה). בעניין אי בהירות זו, ר' החלטתי מיום 18.1.12 והטענות הנגדיות שהוגשו לאחר אותה החלטה (התובעת טענה כי נפלה שגגה בסיכומיה והנתבעת טענה כי ביסוד העמדה המקורית של התובעת עמדה אי בהירות בתשובה וכי אין לאפשר לתובעת לחזור מטענתה המקורית כי עסקינן בנכות של 18.75%).

7. **ד"ר קורן-לובצקי** - פירטה בהרחבה בחוות דעתה את המסמכים הרפואיים שעמדו לרשותה ואת הטיפול הרפואי העולה מהם. עוד התייחסה לעבר הרפואי של התובעת כעולה מהמסמכים שהיו בפניה. באשר לתלונות התובעת ציינה, כי לדברי התובעת היא סובלת מהמיחושים הבאים: כאבים חזקים בצד שמאל של הצוואר וביד שמאל, חוסר תחושה בפנים, יד ורגל שמאל, מרגישה כמעט צולעת, כאבים בגב תחתון, קושי להחזיק את בתה בידיים, קושי לשאת כובד ביד שמאל, הפרעות בתחושה עדינה ביד שמאל, קושי בעבודה במוטוריקה עדינה במעבדה. עוד ציינה כי בעלה של התובעת אמר כי אשתו "נכה לא מסוגלת להרים דברים, להחזיק את הילדה, להוציא את הילדה מהאוטו אך אינה מתלוננת". המומחית ציינה כי התובעת אף אינה נוטלת תרופות. באשר לבדיקתה כתבה המומחית כי הייתה לתובעת נטייה לבכותר, העצבים הקרניאליים היו תקינים, פרט לירידה בתחושה שטחית בפנים משמאל OFF LINE. באשר לידיים, מצאה כוח גס תקין 5/5, החזרים 3 + סימטריים, אין אטרופיה או פציקולציות. נמצאה עם זאת ירידה בתחושה ביד שמאל, לפי פיזור של העצב האולנרי בכף היד, וכן ירידה בתחושה לא קבועה בפלג גוף שמאל OFF LINE. באשר לרגליים מצאה כוח גס תקין 5/5, החזרים 3 + סימטריים, קלונוס לא קבוע, דו-צדדי, לא נמצאו החזרים פתולוגיים, ההליכה הייתה תקינה, מבחן רומברג שלילי, ולא נמצאו סימנים צרבלריים. בכלל העובדות ציינה גם מעבר לתלונות התובעת, כי בבדיקת MRI ובדיקת C.T. נמצאה דיסקופתיה צווארית, עם בלט דיסק, C4-C5. ב-C.T. שנערך באשר לעמוד השדרה המותני נמצאה גם דיסקופתיה. בבדיקת MRI של המוח נמצאה פתולוגיה בחומר הלבן סביב החדרים האחוריים. בבדיקה אלקטרופיזיולוגית נראו סימנים המעידים על רדיקולופתיה בגובה C6-C7 דו צדדית, כמו כן נראו סימני דנורציה כרונית בגובה C6-C7 דו צדדית ו-C5 משמאל. בגין הממצאים מצאה להכיר ב- 5% נכות לפי סעיף 31(א) II לתקנות וזאת בגין הפגיעה העצבית ההיקפית ביד שמאל. בנוסף הכירה ב- 10% לפי סעיף 34 לתקנות, וזאת בהתחשב ב-"שאר התלונות". **סך הכול הכירה אפוא בנכות נויורולוגית משוקללת של 14.5%.**

בקשר לקביעות הנוירולוגיות אפנה עוד לשאלות הבהרה מיום 25.1.09 ותשובות מיום 19.4.09, אשר לנוכח האמור שם, נראה כי חלק מהנכות הנוירולוגית בה הכירה המומחית, הינו תולדה של תאונה קודמת שעברה התובעת כך אישרה המומחית כי הייתה פגיעה שורשית משמאל עוד עובר לתאונה, אך מצאה החמרה וכך אישרה רשימת תלונות שהעלתה התובעת בעבר ואשר למעשה נראית חופפת את: "שאר התלונות", בגינן העניקה עשרה אחוזי נכות נוספים.

8. הנכות המשוקללת בהתאם לקביעות דלעיל עומדת אפוא על **22.8% נכות**, ברם כמובהר לעיל שני הצדדים הגישו בתחילה את סיכומיהם על בסיס **18.75% נכות**.

מבלי להידרש לשאלה אם התובעת אכן שגתה בסיכומיה (עת טענה בתחילה לנכות של 18.75%), אם לאו - אציין כבר כעת כי מכל מקום, לטעמי הנכות התפקודית נופלת מהרפואית ואף נופלת מ- 18.75%.

תצהירי התביעה:

9. התובעת נסמכה בשלב העדויות על תצהירים שלה ושל בעלה. בתצהירה שבה על האירועים לאחר הפגיעה כפי שפורטו גם בכתב התביעה דלעיל, וכן על הממצאים שהיו בבדיקות ה- C.T. וה- MRI ועל קביעות המומחים. לטענתה, מאז התאונה ובעקבותיה, היא סובלת מכאבים וממגבלות בצוואר, ביד שמאל ובגב התחתון. כמו כן, יש ירידה בתחושה בפנים ובכל פלג הגוף השמאלי. באשר לקשיים מאז התאונה שבה על המפורט בתביעה ולעיל. התובעת הוסיפה, כי רופאיה המליצו לה לעבור ניתוח בעמוד השדרה הצווארי, אך היא חוששת לעשות זאת עקב הסיכונים הטמונים באמור.

10. בעת התאונה, במקביל ללימודיה עבדה כמתרגלת באוניברסיטת בן גוריון וכן כמרצה במכללת אשקלון והשתכרה סך הכול משני המקומות הנ"ל כ - 4,300 ₪ לחודש. בעקבות הפגיעה, היא נאלצה להפסיק לעבוד כמרצה במכללת אשקלון שכן הדבר הצריך נהיגה ממושכת בדרך לעבודה וממנה ועמידה ממושכת בעת ההרצאה בפני התלמידים. ערב התאונה הייתה סטודנטית לרפואה באוניברסיטת בן גוריון ועבדה על הדוקטורט בביוכימיה. הכנת הדוקטורט כרוכה בישיבה מרובה, כתיבה, קריאה, שינון ולימוד חומר רב בזמן מועט. לדבריה התקשתה לבצע את אותן הפעולות לאחר הפגיעה. התובעת הוסיפה כי נכון למועד החתימה על התצהיר היא לומדת לבחינות הסיום של לימודי הרפואה ומקווה להשתלב במעגל העבודה, כרופאה מן המניין, לאחר סיומם. עם זאת, היא מעריכה כי לאור נכותה ומגבלותיה היא תהיה מוגבלת בביצוע עבודה כראוי וכן בבחירת תחום ההתמחות, דבר שישפיע ממילא גם על השתכרותה. בהקשר זה ציינה שעד התאונה שקלה להתמחות בכירורגיה, אך מאחר ותחום זה דורש ניתוחים ממושכים וממילא גם עמידה למשך שעות רבות היא סבורה כי לא תפנה להתמחות בכך, על אף שתחום זה שכרו בצידו. לדבריה תפנה לתחום רפואה שאינו דורש מאמץ פיזי ממושך.

11. התובעת טענה כי עקב התאונה נגרמו לה הוצאות רבות, בין השאר, בגין טיפולי פיזיותרפיה, טיפולים אלטרנטיביים, רכישת אביזרי עזר, משככי כאבים, השתתפות בהיטלי קופת חולים ועלות נסיעות הכרוכות באמור. לתצהירה צירפה קבלות בסך של כ - 2,500 ₪ כאשר הטעימה כי מדובר בקבלות חלקיות המעידות על ההוצאות המרובות שהיו. התובעת העריכה עוד כי גם בעתיד תידרש להוצאות נוספות. בין השאר לטיפולים רפואיים ואלטרנטיביים שאינם מכוסים בסל הבריאות.

12. התובעת הצהירה כי עד לתאונה הייתה עצמאית, אך לאחריה ובעיקר בחודשי השיקום, התקשתה אפילו בעשיית פעולות פשוטות כמו סידורים, ניקיון, בישול, טיפול בילדה, ועבודות משק בית. התובעת נאלצה להיעזר באמה ובעלה לאותן המטלות. בעלה נאלץ להיעדר שעות רבות מעבודתו לצורך הוצאת הילדה מהגן, הטיפול בה, והשבתה מחוגים, וכן סיוע בעבודות נוספות, לרבות בישול וקניות. התובעת הוסיפה כי גם כיום היא מתקשה בתפקודי היומיום ונוזקת מידי פעם לעזרה וסיעוד מבעלה אמה ובני משפחה נוספים וחברים. לדבריה, ככל שיחלפו השנים, ייאלץ בעלה להשקיע יותר שעות בעבודתו והוא לא יוכל להמשיך ולבצע את מטלות הבית באופן יומיומי. לדבריה יידרשו, בנסיבות אלה,

שליחים לביצוע נשיאת מצרכים. התובעת הוסיפה כי עובר לתאונה הועסקה בביתה עוזרת בית בתדירות נמוכה, של פעם בשבוע למשך שעתיים או שלוש, אך עקב התאונה עלה ההיקף לחמש שעות בכל פעם, בשכר של 35 ₪ לשעה. היא העריכה כי תמשיך להיזקק לשירותים האמורים וכאשר תתבגר ומצבה הרפואי יחמיר, היקף השעות אף יעלה משמעותית. לדברי התובעת איכות חייה מאז התאונה ירדה וגם פעולות שהיא מבצעת בבית מבוצעות בצורה איטית יותר, היא מתקשה לצאת עם ילדיה לטיולים, ואינה עושה פעילות ספורטיבית אותה עשתה בעבר (משחקי כדורסל, הליכות, התעמלות אירובית).

13. לתצהיר התובעת צורפו תלושי שכר של החודשים ינואר 2007 עד אפריל 2007 מאוניברסיטת בן גוריון. מתלוש חודש ינואר 2007 עולה שכר של 2,171 ₪, מתלוש חודש פברואר עולה שכר של 4,593 ₪, מתלוש חודש מרץ 2007 עולה שכר של 4,057 ₪ ומתלוש חודש אפריל שכר של 2,016 ₪. עסקינן בשכר ממוצע של כ- 3,200 ₪ (אעיר כי בשלב הגשת תחשיבי נזק הוצגו גם שני תלושי שכר בגין עבודתה במכללת אשקלון).

14. בעלה של התובעת ציין בתצהירו כי הם נשואים כעשר שנים והורים לשניים. לדבריו מאז התאונה מתלוונת אשתו בפניו לעיתים קרובות על כאבים והגבלות בצוואר ביד שמאל ובגב התחתון. כמו כן היא מפנה לירידה בתחושה בפנים ובכל פלג הגוף השמאלי. אף הבעל אישר את עבודת התובעת במועד התאונה, כמפורט בתצהירה. לדבריו בעת הפגיעה הוא היה מתמחה ברפואה, וממילא הוא מכיר את אופי לימוד הרפואה המצריך ישיבה מרובה, כתיבה, קריאה ושינון חומר רב. לדבריו, לאחר התאונה ראה כי אשתו מתקשה מאוד להתרכז בעבודתה ובלימודיה, לא כל שכן, בכתיבת הדוקטורט וזאת לאור מגבלותיה. כשלושה חודשים לאחר התאונה, עזבה התובעת את עבודתה במכללת אשקלון וזאת לטענתו מאחר ולא יכלה לעמוד בעומס ובדרישות בשל המגבלות. לאור האמור הפך הבעל להיות המפרנס העיקרי בבית.

15. הבעל הוסיף כי עד לתאונה הייתה אשתו מסוגלת לעשות הכול בעצמה ללא עזרה, אך לאחריה נדרשה לעזרה. היא התקשתה בביצוע פעולות יומיומיות פשוטות במשק הבית ובטיפול בילדה. בעקבות הפגיעה ובמשך חודשי החלמה נאלץ הבעל להיעדר מעבודתו בבית החולים למשך שעות וימים רבים כדי לסעוד אותה, לטפל בביתם ולדאוג למשק הבית. אמנם הטעים כי לא נגרמו לו הפסדי שכר בגין האמור, אך נגרמו לו פגעים משמעותיים בפרקטיקה בעבודה, אשר לאחר מכן נדרש להשלים. העד הוסיף כי בעת בחירת תחום התמחותו, וויתר על התמחות בתחום רפואי הדורש עבודה במשמרות ארוכות, מאחר והוא נאלץ להיות עזר לאשתו בכל ענייני משק הבית והטיפול בילדים. אף הבעל שב על היקף שעות העזרה שלקחו בני הזוג עובר לתאונה ולאחריה וכן על כך שנדרשו הוצאות בגין הטיפולים והכרוך בקבלתם. עוד הוסיף ואישר כי אשתו הביעה את רצונה להתמחות לאחר סיום הבחינות באחד ממקצועות הכירורגיה. עם זאת ציין כי לאור מגבלותיה הוא סבור שהיא תוותר על רצונה להתמחות בתחום זה, אשר אופיו דורש עבודה ממושכת ועבודה במשמרות ארוכות.

ראיות ההגנה:

16. הנתבעת הסתפקה בתיק מוצגים. בכלל המסמכים שהגישה הוצגו גם מסמכים הנוגעים לתאונת דרכים קודמת שעברה התובעת ביום 18.9.98. בגין אותה תאונה קודמת הכיר אורטופד (ד"ר קליר) בנכות של 5% בגין נכות בעמ"ש צווארי (הגבלת תנועה חלקית וקלה). בנוסף הכיר נוירולוג (פרופ' ארלוזורוב) בנכות של 10%. המומחה מצא בין השאר ירידה קלה בתחושה באצבעות 4-5 ביד שמאל ובחלק התואם של כף היד והאמה. בגין פגיעתה באותה תאונה קיבלה התובעת פיצוי בסך של כ- 170,000 ₪. יוער כי מעיון בחוות דעתו של ד"ר קליר עולה כי התובעת התלוננה בפניו על: "כאב ראש, סחרחורות, בחילות, מוסרת על קושי בלימוד, מוסרת על כאב צוואר משמאל עם הקרנה ליד שמאל, יש שמאל נרדמת יותר מאשר ימין, כאב צלעות שמאל. כאב גב תחתון, כאב ברך ימין". בפני פרופ' ארלוזורוב התלוננה על תחושה מתמדת של רחישויות ביד שמאל, בעיקר באצבעות 3-5. בלילות חשה רדימות בשתי הידיים. עוד התלוננה כי היא מתקשה לשאת משאות ביד שמאל, סובלת מכאבי ראש ולפעמים בחילה. אעיר כי תלונות אלה היו כמעט שלוש שנים לאחר אותה תאונה קודמת ובמרביתן הן זהות או דומות לתלונות כיום.

החקירות מיום 11.9.11:

17. ביום 11.9.11 נחקרו התובעת ובעלה. באופן כללי ניתן לומר כי שני העדים הותירו רושם חיובי. עם זאת, התרשמתי כי הם אינם נותנים משקל מספק לעיסוקים המרובים של התובעת ולסדר יומה המלא, מעבר להיותה אם לילדים קטנים. בשונה מעדותם התרשמתי הייתה כי ביסוד בחירותיה ו/או העזרה לה נדרשה התובעת, עומד האמור בעוד חלקה של הפגיעה נמוך יותר, הכול כפי שיפורט להלן.

18. ביחס לתאונה הקודמת, משנת 1998, טענה התובעת כי היא חשה שהשתקמה וחזרה, במידת הניתן, לשגרה לאחריה. התובעת לא חלקה על כך שבאותה תאונה קודמת נקבעו לה 14.5% נכות, וזאת בגין נכות נוירולוגית ואורטופדית וכן הסכימה כי הנכות הנוירולוגית הייתה בגין נימול בצד שמאל. התובעת אישרה כי קיבלה בגין אותה תאונה סך של כ- 170,000 ₪ וכי גם לאחר אותה תאונה נדרשה לטיפול פיזיותרפיה, טיפולים אלטרנטיביים, ותרופות לשיכוך כאבים. לטענתה, הדיקור הסיני היה המועיל מבין כלל הטיפולים. התובעת מטעמיה לא ציינה בתצהירה את אותה תאונה קודמת ובעדותה טענה שלא הסתירה את הדבר והחומר הרלבנטי אף הונח בפני המומחים מטעם ביהמ"ש. כאשר הופנתה התובעת לכך שגם בפני הנוירולוג שבדק אותה, לאחר התאונה הקודמת, התלוננה על חולשה מתמדת ביד שמאל (בדומה לתלונה הנוכחית), היא הבחינה בין הפגיעות בציינה שאותן תלונות קודמות נגעו בעיקר לתחושות בלילה ובתנחות מסוימות, בעוד לטענתה כיום החולשה היא תמידית. התובעת טענה עוד שבבדיקות שנערכו לאחר התאונה הנוספת התגלו נתונים נוספים באשר לפגיעתה (ראה עמ' 4 ש' 7 - 11).

19. באשר לעבודתה, עלה כי במועד התאונה הייתה בשנת חופש מלימודי הרפואה, לאחר שסיימה ארבע שנות לימוד. התובעת נדרשה לאותה חופשה, מאחר ובמקביל התקדמה בהשלמת דוקטורט בביולוגיה, תהליך שנמשך שש שנים. במקביל להשלמת הדוקטורט עבדה גם כמתרגלת באוניברסיטת בן-גוריון, ובסמוך לתאונה עבדה כאמור, בנוסף, במכללת אשקלון כמרצה. במכללה לימדה קורס פיזיולוגיה לסטודנטים אשר נדרשו לעבור בחינה ארצית במחשוב רפואי, בתום שנת הלימודים. התאונה אירעה באפריל, והתובעת טענה כי מאחר והבחינה הייתה קבועה למועד של כשלושה חודשים לאחר מכן, היא המשיכה ללמוד את אותם סטודנטים, למרות הכאבים, עד לסוף אותה שנת לימודים. עם זאת, בתום השנה עזבה את אותה עבודה, וזאת לטענתה מחמת כאביה, אשר החמירו כאשר היה צורך בנסיעה של שעה לכל כיוון, בתוספת ארבע שעות עמידה מול התלמידים. לדבריה אותה עבודה הייתה רווחית (140 ₪ לשעה) וללא כאביה, לא הייתה מוותרת עליה. עוד טענה כי הפחיתה גם בשעות התרגול באוניברסיטה, לנוכח הפגיעה והקושי בעמידה ממושכת בעקבותיה. כמובא לעיל הוצגו תלושי שכר עד לתאונה וממילא לא הובאה תמיכה נוספת לטענה האחרונה. את הדוקטורט סיימה בשנת 2008 ואז חזרה ללימודי הרפואה, כאשר מאותו מועד לא עבדה עוד במקביל ללימודים. התובעת הודתה למעשה כי הפסיקה לעבוד, מאחר ולא יכלה לעמוד בעומס הפיסי הכרוך בלימודים ביחד עם אמהות (ר' עמ' 5 ש' 13-14). בהמשך העדות דייקה או למעשה תיקנה הדברים עת אמרה כי העומס הפיזי יסודו בחלקו מפגיעתה.

20. עלה מהעדות כי במועד התאונה הייתה התובעת מטופלת בילדה כבת שלוש, וילדה נוספת נולדה לה בשנת 2009, כאשר בין הלידות אף היו הפלות. התובעת ציינה כי מגיל 33 מאחר והפסיקה לעבוד, נאלצה להיעזר כלכלית שוב בהוריה. את בחינות הרפואה סיימה בינואר 2011, והחל ממאי 2011 החלה סטאז' של שנה נוספת, המהווה את השלמת הכשרתה הרפואית.

כיום לדבריה עומדת משכורתה על 21 ₪ לשעה, כאשר בחודש בו היא עובדת ארבע תורנויות, עומד לדבריה שכרה על סכום שבין 6,000 - 7,000 ₪ לחודש. התובעת ציינה כי אין הפרש גדול בין שכר הנטו ושכר הברוטו שלה היום, וזאת מחמת היותה אם לשני ילדים.

21. מבלי שעובדה זו נודעה טרם לכן, עלה במהלך העדות כי התובעת היא דיסלקטית. כאשר נשאלה האם אין בעובדה זו להשפיע גם על יכולותיה, הפנתה להישגיה מהשנים האחרונות, הכול כמפורט לעיל. התובעת שבה על טענתה כי הייתה מעדיפה להתמחות באחד מהענפים בתחום הכירורגיה, אך לצערה תוותר על כך, לדבריה בגלל המאמץ הפיזי והשעות הארוכות הכרוכות בכך. כאשר נשאלה כיצד חרף המגבלות, היא עומדת בעבודה היומיומית הנדרשת מסטאז'ר, כמו גם בשנים העמוסות שתיארה, ציינה כי היא נאבקת עם עצמה בחיי היומיום. לדבריה ביסוד האמור עומד הן אופייה שלא להידרש לאחרים ולהתמודד עם מגבלות, והן גישתה לרפואה כשליחות.

22. עת נשאלה התובעת האם העזרה הנדרשת מבעלה אינה כרוכה בשעות עבודתה המרובות, להבדיל מפגיעה גופנית, טענה כי עקב פגיעתה נדרש לה זמן ממושך יותר לבצוע מטלות, ולכן המשמרות שלה ארוכות יותר ונדרשת עזרת הבעל במקביל בבית. התובעת ציינה כי גם לאחר התאונה השנייה נדרשה לטיפול פיזיותרפיה וטיפולים אלטרנטיביים, כאשר ציינה בעיקר דיקור סיני. התובעת טענה שאינה מקבלת היום טיפולים, מאחר והיא בהריון. עם זאת, כאשר הופנתה לכך שלא הוצגו קבלות בגין הנ"ל, כבר החל משנת 2008, הוסיפה כי הפסיקה הטיפולים מחמת מחסור בזמן ועומס הבחינות. באשר לעזרה לה היא נדרשת היום, עלה כי בני הזוג גרו בתחילה בדירה בבאר שבע לאחר מכן עברו ל-"חדרון קטן" בקיבוץ משמר הנגב וכיום הם גרים בבית משלהם שבנו בהרחבה במשמר הנגב (ר' עמ' 9 ש' 14-13). למרות האמור טענה כי התוספת בשעות של עוזרת משק הבית, אינה פועל יוצא של שינוי גודל הדירה. בעדות (בשונה מהתצהיר) נטען כי העוזרת עבדה בעבר כשלוש שעות אחת לשבועיים, וכיום היא עובדת חמש שעות כל שבוע. מעבר לאמור, נעזרת התובעת באמה המתגוררת בלהבים, בשמרטפיות ובעלה.

בני הזוג מתגוררים כאמור היום, בקיבוץ משמר הנגב, בבית שבנו בשנים האחרונות. אף שהתובעת לא זכרה בוודאות, היא ציינה את שאישר לאחר מכן בעלה, כי לאחר התאונה נסעו בני הזוג לחו"ל לאיטליה. עלה מהעדות כי התובעת הייתה בצבא מ"מ של טירונים, ללא בעיות רפואיות מיוחדות, למעט שברי מאמץ, אשר חלפו. התובעת לא פנתה בעקבות התאונה להכיר בה בענף נכות כללית במל"ל, או לבדוק אפשרות שיקום. כן לא פנתה לקבלת אבטחת הכנסה. התובעת הסבירה שיש לה קושי נפשי להכיר בהיותה מוגבלת. התובעת הטעימה כי טרם עשתה כן - "בינתיים" (ראה עמ' 9 ש' 3).

23. לאחר התובעת נחקר בעלה אשר אישר חלקים ניכרים מטענותיה. הבעל הכיר את אשתו לאחר התאונה הקודמת, והיה מודע לפגיעה שם. אף שאישר כי אכן היו כאבים גם מאותה תאונה, טען כי הפגיעה העיקרית נגרמה בתאונה נשוא התביעה. לאחר פגיעה זו לא יכלה התובעת להרים משאות, להרים את הילדה, לסייע במלאכות הבית או לבשל, כאשר מדובר בעמידה ממושכת. לדברי העד הוא עושה היום את מרבית הפעולות הנ"ל. הבעל ציין שהתקשה להבין כיצד אשתו ממשיכה בעבודה במכללה באשקלון לאחר התאונה, לדבריו - "זה היה בלתי נסבל" (ראה עמ' 10 ש' 22). כאשר נשאל האם אשתו לא הפסיקה העבודות מחמת העומס ועיסוקיה האחרים (גידול ילדים, דוקטורט ותרגול באוניברסיטה), הפנה בתשובתו לעיסוקיו. לדבריו, בשונה מאשתו, על אף שגם הוא היה סטודנט לרפואה וגידל את הילדים, הוא הצליח לעסוק בעוד שתי עבודות.

24. על אף שבתצהירו הסכים כי לא נגרמו לו הפסדי שכר, בעת עדותו טען להפסדים ממין זה. לדבריו הוא הפחית בעבודות נוספות שביצע במקביל ללימודים. העד הסביר כי באמירה שלא היו הפסדי שכר, התכוון רק במשכורת כסטאז'ר. עם זאת לא הוצגו ראיות ממשיות לטענה חדשה זו. העד לא זכר אם בתקופת הסטאז' הרלבנטית, הופחתו לו ימי מחלה אך טען כי מחמת העזרה שנדרש ליתן בבית הוא למד פחות, כלומר השקיע פחות בלימודיו, על ההשלכות האישיות הכרוכות בכך. אף הבעל טען כי לו היה יכול לבחור, היה מבקש

להתמחות בענף כלשהוא בתחום הכירורגיה. לדבריו, מאחר והוא נדרש למקצוע שדורש פחות ומאפשר יותר שעות עזרה בבית, בחר בסופו של יום, בתחום הפסיכיאטריה. הבעל, כאשתו, אישר את תוספת שעות העזרה בבית בתחום הניקיון, וכן את העובדה שהתובעת פנתה לטיפולים במשך כשנה לאחר התאונה. באשר לעתיד, ציין כי מאחר ואשתו "מנסה להיות גיבורה" (ראה עמ' 12 ש' 10), הוא מעריך שמצבה רק יחמיר.

תמצית הטענות בסיכומי הצדדים:

25. בסיכומיה ביקשה התובעת כי בגין הפסדי שכר בעבר ייפסק לה פיצוי בסך 33,350 ₪ (שכרה במכללה בסך 1,300 ₪ למשך 17 חודש, בתוספת 18.75% משכרה באוניברסיטה בסך 3,000 ₪, למשך 20 חודשים), בגין פגיעה בכושר ההשתכרות סך של 693,729 ₪ (על בסיס שכר של 15,000 ₪) או לחלופין 323,740 ₪ (על בסיס שכר של 7,000 ₪ ונכות בסך 18.75%). בגין הוצאות התבקש בגין העבר והעתיד סך של 20,000 ₪. בגין עזרה התבקש לעבר ולעתיד סך כולל של 15,817 ₪ (העתיד על בסיס 30 ₪ לחודש למשך 50 שנה). בגין נסיעות מוגברות לעבר ולעתיד התבקש סך של 11,117 ₪ (לעבר לפי 90 ₪ לחודש ולעתיד לפי 30 ₪ לחודש) ובגין שרותי שליחים, לעבר ולעתיד, התבקש סך של 7,811 ₪ (לעבר לפי 80 ₪ לחודש ולעתיד לפי 20 ₪ לשבוע). מעבר לאמור התבקש בגין כאב וסבל פיצוי בסך 31,995 ₪. סך הכול התבקש אפוא, בחלופה הנמוכה מבין השתיים, **פיצוי כולל בסך העולה על 443,800 ₪** (ובהתאם לחלופה הגבוהה עוד כ- 370,000 ₪, כלומר סכום כולל העולה על 810,000 ₪).

26. הנתבעת מנגד טענה כי התאונה משנת 1998 הייתה קשה מהתאונה נשוא תביעה זו. כבר אז הועלו תלונות הדומות ביסודן, לתלונות הנוכחיות. לא רק שיש לייחס התלונות לתאונה הקודמת אלא גם עולה כי אין תיעוד רפואי במשך כארבע השנים שחלפו מאז התאונה. התובעת לא זכרה כלל מתי קיבלה טיפול תרופתי או טיפול רפואי ועסקינן בפגיעה זמנית וחולפת. הודגש כי התובעת שוחררה מחדר המיון לאחר כשעתיים בלבד ועם המלצה ליוזמיים מנוחה בלבד. לטענת הנתבעת אין מקום להכיר ב- 10% נכות נוירולוגית בגין "שאר התלונות", כאשר בהתאם לתעודת המיון אין סימני חבלת ראש או צוואר ועסקינן בתלונות מהתאונה הקודמת (שם אף ממצאים דומים בבדיקות השונות - ר' סעיפים 18-19 לסיכומי הנתבעת). 5% הנכות, מתוך הנכות הנוירולוגית שנקבעה - חופפים למעשה את הפגיעה שהוכרה בעבר. נטען כי שגרת חייה העמוסה של התובעת מעידה על העדר פגיעה ונטען כי את הנכות התפקודית יש להעמיד על 5% בלבד.

27. הנתבעת טענה כי אין מקום לפיצוי בגין הפסד שכר בעבר שכן הפסקת הלימוד במכללה הייתה נעוצה בתכניויה האישיות של התובעת (כצורך לחזור ללימודי הרפואה, לאחר שנת הפסקה בהם) ולא בתאונה. נטען כי אין מקום גם לפיצוי בגין פגיעה בכושר ההשתכרות, כאשר העשייה של התובעת בשנים שחלפו, מעידה כי היא ממשיכה בדרכה. נטען כי אין לקבל הטענה שהפגיעה מגבילה באשר לתחום ההתמחות (ר' ס' 44 ו- 46 לסיכומים). כך גם לא הוכחה עזרה בשכר וכן היותה פועל יוצא של הפגיעה, להבדיל ממעבר לבית החדש והתרחבות המשפחה. עלה עוד כי אין נזק כספי לקרובים שעזרו וכי אם התובעת היא

בפנסיה. באשר להוצאות - אלה לא הוכחו בקבלות והוצאות בעתיד מכוסות בקופ"ח. הנתבעת טענה שיש מקום להסתפק בפיצוי בגין כו"ס וטענה כי הנ"ל עומד על 29,012 ₪. נטען כי אף מכך יש לנכות, ניכוי רעיוני של תגמולי ביטוח לאומי, בשים לב לכך שהתובעת לא הרימה הנטל להוכיח כי לא מדובר בתאונת עבודה. לעמדת הנתבעת לאחר אותו ניכוי - דין התביעה להדחות.

28. אוסיף כי בעקבות החלטתי מיום 18.1.12, ביקשה התובעת לתקן סיכומיה באופן שהפסד שזכר בעבר יעמוד כעת על 35,810 ₪, הפגיעה בכושר ההשתכרות תעלה בחלופה הגבוהה לסך של 854,424 ₪ ובחלופה הנמוכה לסך של 394,352 ₪. עוד ביקשה להעמיד הפיצוי בגין כאב וסבל על 38,804 ₪.

הכרעה:

29. התרשמותי הכללית מהתובעת ובעלה הייתה כאמור לעיל חיובית. התרשמתי משני אנשים עובדים וחרוצים, המתקדמים במקביל הן בקריירה והן בהרחבת המשפחה. על אף שאין לזלזל בתלונות שציינה התובעת ועל אף שלא ניתן להתעלם גם מהנכויות שהוכרו בסופו של יום, על ידי שני המומחים - עולה מנגד לטעמי כי הנכות התפקודית נמוכה משמעותית מהרפואית. ביסוד האמור עומדת הן חפיפה עם הנכות הקודמת והן התרשמותי כי חרף הפגיעה מהתאונה, הצליחה התובעת להשתקם במידה רבה מפגיעתה, כשם שהשתקמה גם מהתאונה הקודמת. התובעת הצליחה לסיים לאחר התאונה דוקטורט בביולוגיה, ולאחר מכן אף להשלים לימודי רפואה. את כל האמור עשתה כאשר במקביל היא גם מגדלת בת צעירה (כבת שלוש), עוברת לידה נוספת (כאמור אף צוינו הפלות בין הנ"ל) ובקרוב עתידה לשוב וללדת (בעת חקירתה ניכר היריון נוסף). אף שבתחשיב נזק מקורי מטעם התובעת נטען שקיים חשש כי לא תוכל לעבוד כרופאה, נראה כי ניתן לומר כיום בוודאות, שבחשש זה אין כיום ממש.

30. אני מוצאת ממש בחלק מהשאלות שהפנתה ב"כ הנתבעת לתובעת במהלך חקירתה, עת שאלה האם הצורך בעזרה נוספת בבית ו/או האם הפסקת העבודה מהעבר (בין מתרגלת באוניברסיטה ובין מרצה במכללה באשקלון) - אינם פועל יוצא של עומס העיסוקים והצרכים במשפחה המתרחבת, להבדיל מהיותם פועל יוצא של פגעי התאונה. התרשמתי כי התובעת היא בעלת מוטיבציה רבה, בחורה חרוצה אשר אינה מוותרת לעצמה בנקל (ר' לעיל האמור באשר להיותה דיסלקטית) ופועלת לחזרה לשגרה, במידת הניתן. התרשמתי כי אופייה זה, בעטיו רבים עיסוקיה, מהווה חלק לא מבוטל מהצורך של בעלה להתאים בחירותיו המקצועיות, לצורך לעזור בבית. טענת התובעת כי נדרש לה כיום זמן ממושך יותר בעת המשמרות מחמת פגיעתה, כאשר הפנתה כדוגמא לזמן שנדרש לה להקליד על המחשב - לא שכנעה אותי. לא רק שספק אם אכן נדרש לה זמן כאמור (בהעדר עדות תומכת של מי מחבריה לעבודה), אלא גם נראה כי ביסוד הדבר הדיסלקציה, עליה דיווחה כאמור רק בעת עדותה.

31. התובעת לא הביאה ראיות תומכות לחלק מטענותיה. היה ניתן ללא קושי רב להביא עדים נוספים שיתמכו בטענה בדבר קושי לבצע את העבודה כיום או תמיכה בטענה שנדרש לה זמן ממושך יותר, מאשר לסטאז'ר אחר, לביצוע אותה המלאכה. היה ניתן להביא גם ראיות ממכללת אשקלון כי הפסקת העבודה שם הייתה מחמת כאביה ולא מחמת תום שנת הלימודים והעדפתה להקדיש זמן רב יותר לסיום לימודי הדוקטורט ו/או מחמת הצורך לחזור להשלים את לימודי הרפואה (אשר יוזכר כי מהם נטלה הפסקה למשך שנה). עוד היה ניתן להביא ראיות באשר לטענה כי הפחיתה משעות ההוראה באוניברסיטת בן גוריון, מחמת כאביה (לא הובאו ראיות הן באשר לעצם ההפחתה בשעות והן באשר לגורם לכך), וכן ראיות באשר לעזרה הנוספת הנדרשת בבית, לפי הטענה. לא הובאו ראיות לכלל האמור ולא שוכנעתי כי הבחירה המקצועית של מי מבני הזוג היא פועל יוצא של התאונה כפי שניסו להציג.

32. יש לזכור כי מדובר בזוג צעיר אשר היה מטופל בשני ילדים צעירים (וכיום ניתן להניח שבשלושה), במקביל התובעת משלימה דוקטורט וגם לימודי רפואה כאשר גם בעלה עוסק ברפואה. השניים אף בונים את ביתם במקביל בהרחבה בקיבוץ. נראה כי עצם הנתונים האמורים, והמגבלות המשפחתיות הטבעיות, הם שהולידו בחירותיהם המקצועיות ולא הפגיעה מהתאונה. הן התובעת והן בעלה לא הביאו ראיות ממשיות גם לכך שחלופת הכירורגיה הייתה רלוונטית למי מהם בשים לב להישגיהם לימודים והביקוש וההיצע שבתחום זה. לא די במשאלת לב (ככל שאכן הייתה) כדי לטעון שהתאונה היא העומדת ולבדה ביסוד הבחירה המקצועית שנעשתה (במקרה של הבעל) או שתעשה (במקרה של התובעת). צודק ב"כ הנתבעת בהפנותו לע"א 785/08 **זולפה מחסני מזון נ. מרים אופנהיימר** (ניתן ביום 28.2.11 ופורסם במאגרים הממוחשבים), שם חזר בית המשפט והזכירנו –

"אולם כבר נקבע כי תכניות שהגה הנפגע בליבו לא יובאו בחשבון, אלא אם כן יוכח כי תוכניות אלה הגיעו לשלבים מעשיים ממש (ראו: דוד קציר פיצויים בשל נזק גוף כרך א, 67-61, 103-98 (מהדורה חמישית, 2003) וההפניות שם)."

33. יש ממש גם בטענות הנתבעת כי על פני הדברים קיימת חפיפה מסוימת בין הנכות שהוכרה בעבר והנכות הנוכחית ולו על בסיס התלונות לגופן שמעלה התובעת. לא ברי מדוע חרף אותן פגיעות קודמות (ר' התלונות אז בס' 16 לעיל) הייתה התובעת לטענתה יכולה לעסוק בענף בתחום הכירורגיה, בעוד לאור התאונה האחרונה, אין היא יכולה לעשות כן. מסכימה אני עם הנתבעת כי על פני הדברים נראה שהתאונה בשנת 1998, בעקבותיה נותרה התובעת מיידית באשפוז שלושה ימים (בשונה מהמקרה דנן), הייתה קשה יותר מהתאונה נשוא תביעה זו. נראה כי לא רק מקרה הוא שב"כ התובעת ערך סיכומיו על בסיס אחוז נכות הנמוך מזה שהוכר. בהמשך להערות כלליות אלה אפנה לשום את נזק התובעת, בהתחשב גם בטענות ההדדיות של הצדדים בסיכומיהם:

34. **הפסדי שכר בעבר**: מסכימה אני עם הנתבעת כי לא ניתן לקבל כמוכחת מעבר למאזן ההסתברות את הטענה שהפסקת ההוראה במכללה הייתה לנוכח הפגיעה. יש לזכור כי התובעת המשיכה והתמידה באותה עבודה עוד שלושה חודשים תמימים. הפסקת אותה

עבודה הייתה רק בסוף שנת הלימודים. בהתאם להתרשמותי, ביסוד הפסקת אותה עבודה עמד הצורך לסיים את עבודת הדוקטורט ולשוב למסלול לימודי הרפואה, ממנו נטלה התובעת חופשה. כך גם הפסקת העבודה באוניברסיטה במהלך שנת 2008, הייתה נעוצה בסיום הדוקטורט ובחזרה ללימודי הרפואה, כמו גם חובותיה המשפחתיים הגוברים של התובעת. לימודי הרפואה ידועים בהיותם תובעניים והדברים יפים במיוחד מקום בו יש לטפל בנוסף בילדים (אף מבלי להידרש לסוגיית ההפלות) ומקום בו עסקינן בתובעת הסובלת מדיסלקציה. הטענה כי המשיכה לעבוד חרף כאביה והפסיקה בתום השנה לאור הכאבים, לא שכנעה אותי בשים לב לתמונה הכוללת. הדברים יפים במיוחד מקום בו לא הובאה תמיכה נוספת לטענה, אף שבשלב מוקדם הבעתי ספקות בעניין זה. בהמשך לאמור מסכימה אני עם הנתבעת כי לא הוכחו הפסדי שכר בגין העבר. אזכיר עוד כי התובעת מטעמיה לא הציגה תלושי שכר המאוחרים לתאונה. הלכה ידועה היא כי עת עסקינן בנזק מיוחד מוטל הנטל על הטוען לו להוכיחו ועליו להוכיח לא רק שנגרם לו נזק אלא גם את גובהו והיקפו. ר' ע"א 525/74 אסבטוס וכימיקלים נ. פז גז חברה לשיווק בע"מ, פ"ד ל(3) 281 וע"א 355/80 נתן אנסימוב בע"מ נ. מלון טירת בת שבע בע"מ, פ"ד לה (2) 809. אעיר כי לא ברי כיצד ביקשה התובעת בהודעתה האחרונה להעלות הסכום הנטען בראש זה. מקום בו מדובר בנזק מיוחד, הרי שזה אינו פועל יוצא של גובה הנכות שנקבעה (אשר לגביה ככל הנראה נפלה שגגה בסיכומים הראשונים), אלא פועל יוצא של הנזק בפועל.

35. **פגיעה בכושר ההשתכרות:** אין אני מסכימה עם הנתבעת כי העובדה שאין נזקי שכר מוכחים עד כה, משמעה כי אין מקום לפיצוי בגין פגיעה בכושר ההשתכרות. התובעת הייתה שקועה בשנים הסמוכות לתאונה בהרחבת משפחתה, השלמת תואר הדוקטורט ולימודי הרפואה, ברם לכשיסתיים פרק זה קיימת סבירות לא מבוטלת שהנכות תפגע בכושר השתכרותה ו/או תשפיע על בחירותיה המקצועיות ולו בחלקן. אכן, העובדה שהתובעת המשיכה במסלול אישי מרשים אף לאחר התאונה, מלמדת על כושר רצונה, נחישותה והעובדה שהנכות התפקודית נמוכה מהנכות הרפואית - אך בכך לא די כדי לאיין כל פגיעה. יש לזכור כי הוכרה לתובעת נכות רפואית לא מבוטלת ואף אם אתייחס לנכות רפואית נמוכה מזו שנקבעה (בשים לב לאי הבהירות באשר לסיבה בעקבותיה נקבעה חלק מהנכות הנורולוגית ובשים לב לחפיפה מסוימת אפשרית עם הנכות הקודמת, לנוכח מהות התלונות אז והיום) - ניתן להניח כי לזו תהא משמעות בעתיד. משמעות זו צפויה בין בשנים הסמוכות, עם כניסת התובעת למעגל העבודה השוטף כרופאה ובין בעתיד רחוק יותר, עם העלייה בגילה (עת ניתן להניח כי יהא ביטוי ייתר למכאוביה ו/או תתקשה להתמיד במרוץ חייה הנוכחי, חרף הכאבים). אטעים כי בעוד בתחילה הייתי מסופקת אם התובעת אכן תעבוד כרופאה ולא תעדיף עיסוק אקדמי, בשים לב לדוקטורט שהשלימה (עיסוק בו תהא השפעת הנכות קטנה יותר), שוכנעתי לאחר עדותה כי אכן בכוונתה לעבוד כרופאה בפועל. אומנם עדיין לא נודע מה תחום ההתמחות בו תבחר ואומנם איני מקבלת טענתה כי העדר פניה לכירורגיה יסודה בתאונה ובכך בלבד - ברם ניתן להניח כי בעבודתה כרופאה, בתחום זה או אחר, תבוא הפגיעה לידי ביטוי.

36. עם זאת, להערכתי הנכות התפקודית נמוכה משמעותית מהנכות הרפואית. ביסוד הדבר עומדות - העובדה שקיימת חפיפה עם הנכות שנקבעה בגין התאונה הקודמת, אי בהירות באשר לנכות הנוירולוגית שהוכרה (בין מהות הנכות שנקבעה בגין "שאר התלונות" ובין החפיפה באשר ל- 5% שהוכרו בגין פגיעה, הנחזית כזוהי לפגיעה הקודמת) ובנוסף התרשמותי מהתובעת והתמודדותה עם פגיעתה. יש ליתן את הדעת לכך שהועלו בעבר תלונות דומות במרביתן לתלונות הנוכחיות. עוד יש ליתן משקל לאמור בתשובות ההבהרה, שם למעשה קיימת מעין הודאה בדבר אותה חפיפה (ר' בעיקר התשובות אליהן הפנתי לעיל בסעיף 7). בנוסף, כמפורט בהרחבה לעיל, לא ניכרת עד היום גם פגיעה של ממש בתובעת אשר המשיכה במסלול קידום מרשים, ללא שהפגיעה הנטענת מעכבת בעדה.

37. אין אני מוצאת להשתית את שכר התובעת על השכר הנוכחי הנטען, כפי שעשה ב"כ בחלופה הנמוכה שבתחשיבו (אעיר כי אף שכר זה למעשה לא הוכח, מקום בו התובעת מטעמיה לא הציגה תלושי שכרה הנוכחיים ובעדותה גם לא טענה לשכר של 7,000 ₪, אלא לשכר שבין 6,000 ₪ לבין 7,000 ₪, כלומר כ- 6,500 ₪ בלבד, ר' עמ' 5 ש' 26). עם זאת, אין אני מוצאת גם להשתית את שכרה על סך של 15,000 ₪, מקום בו לא שוכנעתי כי לולא התאונה דן הייתה עתידה לפנות לכירורגיה, חרף הפגיעה הקודמת (ר' האמור לעיל, כאשר למעשה גם לא הובאו ראיות מספקות כי השכר האמור, הוא זה המצופה באותו תחום התמחות).

38. מטעם התובעת לא הובאו ראיות באשר לשכר עתידי אפשרי אחר, השונה משתי החלופות שהוצעו בסיכומיה והדבר מקשה בעת שומת הנזק. בנסיבות המתוארות, עת צפוי כי שכר התובעת בעתיד יעלה על השכר הנוכחי עליו העידה (כ- 6,500 ₪) וסביר כי אף יעלה על השכר הממוצע במשק (בשים לב להשלמת הדוקטורט ולימודי הרפואה), ברם לא הובאו ראיות המאפשרות לשום את אותו שכר, וכאשר נותרו בי גם ספקות אם המשמעות התפקודית תעמוד על חצי או שליש מהנכות הרפואית, מהטעמים דלעיל - מצאתי לפסוק סך גלובלי של 180,000 ₪.

הסכום האמור נקבע לאחר שבחנתי את התוצאה המתקבלת מכוח שתי חלופות; שכר של 7,000 ₪ ונכות תפקודית העומדת על מחצית מהנכות הרפואית, וכן שכר של 9,500 ₪ המהווה כ- 3,000 ₪ יותר מההכנסה הנוכחית הנטענת ונכות תפקודית על בסיס שליש מהנכות הרפואית. אעיר כי אף שניתן לטעון כי אין מקום לבחון כבר כיום בסיס שכר (9,500 ₪) העולה משמעותית על השכר הנוכחי (6,500 ₪), יש ליתן מנגד את הדעת לכך שיתכן שבעתיד יעלה שכר התובעת אף יותר, והסכום לו נתתי ביטוי באחת משתי החלופות דלעיל, מהווה ממוצע סביר ביחס להכנסותיה על פני כל שנות העבודה הצפויות. אכן לא הובאו ראיות מספקות באשר לשכר אפשרי עתידי, ברם אין אני סבורה שהנחת הסכום האמור, הינה בלתי סבירה ביחס למקצוע הנוכחי של התובעת והתקדמותה עד כה. באופן כללי, שקלול שתי החלופות השונות הביאני לפסוק הסך הגלובלי דלעיל, הנראה בעיני הולם את נסיבות המקרה, ובשים לב לחסרים שנותרו בראיות לעת מתן פסק הדין.

39. בגין הוצאות בעבר (לרבות בשים לב לטענות באשר לנסיעות ושירותי שליחים): לנוכח היקף הקבלות שהוצגו והנחה כי לא כולן נשמרו, אני מוצאת לפסוק פיצוי בסך 5,000 ₪.

40. בגין הוצאות כנ"ל בעתיד: נראה כי את מרבית ההוצאות העתידיות תקבל התובעת באמצעות חברותה בקופ"ח. איני סבורה כי צפויות לתובעת הוצאות עודפות בעתיד בגין נסיעות וככל שצפויות הוצאות הן בעיקר בגין שימוש מעת לעת בשליחים או פניה לטיפולים שאינם מכוסים באמצעות הקופה. יש ליתן את הדעת לעובדה שבשנים האחרונות חדלה התובעת מאותם טיפולים ויש בכך להעיד על הסבירות שתידרש להם בעתיד. בהמשך לאמור אני מוצאת לפסוק בראש זה פיצוי גלובלי בסך 5,000 ₪.

41. עזרה בעבר ובעתיד: לאחר שהבאתי בחשבון מחד גיסא את הסכום לו טענה התובעת בסיכומיה ומאידך גיסא את טענות הנתבעת באשר להעדר ראיות מספקות לכך שהעזרה נדרשה עקב הפגיעה (להבדיל מאורח החיים העמוס של שני בני הזוג) וכן העדר ראיות לעזרה בתשלום או עזרת קרובי משפחה, החורגת מהמצופה מקרובי משפחה (ר' עמ' 8 לפרוטוקול ש' 5-6, באשר להיות אם התובעת בפנסיה) - אני מוצאת לפסוק פיצוי גלובלי בסך 10,000 ₪.

42. כו"ס:

על בסיס 22.8% נכות ושני ימי אשפוז עקב הפניה המאוחרת, אני מעמידה הפיצוי על סך מעוגל של 39,000 ₪.

43. לא מצאתי מקום להיעתר לבקשה לבצע ניכוי רעיוני. בהקשר זה אפנה לאמור בתגובה האחרונה מטעם התובעת כי במסגרת תשובות לשאלון הצהירה מפורשות כי לא מדובר בתאונת עבודה (אלא תאונה בדרכה מבית סבתא לבית הוריה). נראה אכן כי הנתבעת הסתפקה בכך, עת בחקירת התובעת, לא חקרה כלל על פניה להכיר באירוע כתאונה עבודה. לא די בשאלה הסתמית בחקירה, אם פנתה לנכות כללית כדי להקים בסיס לטענת הניכוי הרעיוני, מקום בו על פני הדברים קשה להלום כי הייתה מוכרת נכות כאמור, בשים לב לכלל נסיבות המקרה.

סך הכול נפסק אפוא לתובעת פיצוי בסך 239,000 ₪ כאשר מעבר לכך תחזיר הנתבעת אגרת בית משפט כאשר זו נושאת ריבית והצמדה וכן תשלם בגין שכ"ט ב"כ התובעת סך כולל של 36,041 ₪. כלל האמור ישולם בתוך 30 יום ממועד מתן פסק הדין.

המזכירות תמציא פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, כ"ח טבת תשע"ב, 23 ינואר 2012, בהעדר הצדדים.